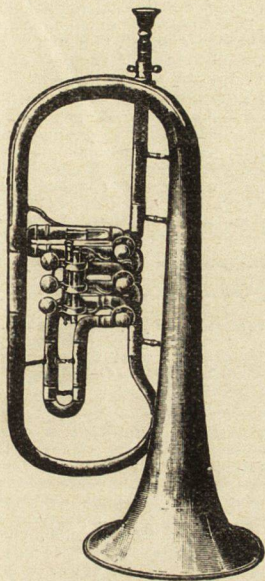

Фльори, фр. *fleuri* — (гл. Контрапунктъ — цвѣтистъ).

Фльортисъ, фр. *fleuritis* или *fleuritis* — у французскитѣ теоретици на късното срѣдновѣковие—име на мелодическитѣ украшения.

Флюгелхорна, нѣм. *Flügelhorn* — медень, духовъ инструментъ — сопранъ-бюгелхорна, съ вентили — въ

Флюгелхорна

В строй, и писменъ обемъ *fis—ais*³, а звучи е—*gis*². Инструментътъ се употребява въ духовитѣ (военни) музики, и ѣ се възлага изпълняването на мелодия.

Флюгелъ, нѣм. *Flügel* — наричатъ нѣмцитѣ онѣзи клавирни инструменти, на които струнитѣ и клавишитѣ на клавиатурата сж разположени по една посока, имащи въ своя външенъ видъ тригълна форма (роялъ). (Гл. Пиано).

Флятъ, анг. *flat* — английското име на бемола.

Фо-бурдонъ, фр. *fauх-bourdon*, ит. *falsobordone* — най-стариятъ видъ на писане въ акорди, състоящъ се въ това, че единъ кантусъ фирмусъ—главенъ гласъ, се е придружавалъ отъ други два гласа, пѣящи въ върхни терци и сексти, като всѣка мелодическа фраза, въ начало и въ края, вмѣсто терцата има квинтата, и вмѣсто секстата—октавата. Началото на Ф. б-а, който представя отъ себе си единъ видъ органумъ (гл. т.) или диафония (гл. т.)—(въ своя двугласенъ видъ) се отнася къмъ XII в., и има произхода си въ Англия. Лионелъ Поверъ — (англичанинъ), който описва теорията на Ф. б-а въ началото на XV в., го представя като единъ видъ импровизирана основна форма на хармонията на два гласа, или пѣние на 4 партии. Той нарича **mene** този гласъ, който започва съ горната квинта на *cantus planus'a*, **treble** — този, който се поставя въ октавата на *cantus planus'a*, и **quatreble** — въ октавата на **mene**. Въ този си видъ, Ф. б-тъ се явява като едно хармонизиране на дадена мелодия. Презъ XVI и XVII в. Ф. б-тъ намира приложение въ литургийнитѣ псалмодии въ унисонъ, примѣсени за края на всѣки стихъ съ вмѣкването на контрапунктиченъ хоръ — на 3 или 4 гласа.

Фогелъ, Йоханъ Кристофъ — *Fogel, Johann Christoph* — значителенъ компонистъ, род. 1756 въ Нюрнбергъ, умр. 26 юли 1788 въ Парижъ, ученикъ на Рипелъ въ Регенсбургъ, писалъ: 3 симфонии, 3 концерта за кларинетъ, 1 концертъ и 6 дуета за фаготъ, 6 квартета за хорна, нѣколко концертанте за духови инструменти, и оперитѣ „Демонъ“ (1787) и „Златното руно“ (1786).

Фоглеръ, Георгъ Йозефъ — „абатъ Фоглеръ“ — *Fogler, Georg Joseph* — виденъ теоретикъ, органистъ и компонистъ, род. 15 юний 1749 въ Вюрцбургъ, умр. 6 май 1814 въ Дармщадтъ, училъ се самъ да свири на разни инструменти, питомецъ на Иезуитскитѣ училища въ Вюрцбургъ и Бамбергъ, 1771 отива въ Манхаймъ и, съ стипендия отъ Пфалцкия курфюрстъ, го виждаме да учи при падре Мартини въ Болоня, и при Валоти въ Падуа, 1772 отива въ Римъ, дето приема духовенъ санъ, а следъ това — се